

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging in de waarheid, die in Christus Jezus is.

J.v.d.Heijdenstr. 17, 3817 JE Amersfoort. Tel. 033 4619171

Zie www.brooddeslevens.com e-mail: info@brooddeslevens.com

Voor u ligt alweer het "Broodje" van mei 2009. Vorige maand hebben we stilgestaan bij het lijden en sterven van onze Heer en Heiland maar bovenal bij Zijn opstanding. Deze maand willen we nogmaals even stilstaan bij dat grote werk van verlossing dat onze Heer voor ons tot stand heeft gebracht.

Eind goed al goed

We hebben ook nog een spreekwoord met betrekking tot het begin: Een goed begin is het halve werk.

Als het eind alles goed maakt en een goed begin het halve werk is, moet het op de eerste dag van de week waarop Christus is opgestaan wel heel goed zijn geweest.

Was het einde van zijn leven dan zo goed: de kruisdood en de begrafenis? Kan de dood alles goed maken? Er is toch niets dat zo bedreigend is als de dood! Is de dood niet het antwoord van God op de ongehoorzaamheid, de zonde?

Er is een periode geweest waarin het gehele nageslacht van Abraham onder de doodsdreiging leefde. Zij zijn in Egypte slaven geweest en Farao had geboden dat elke jongen die bij hen geboren werd, gedood moest worden. Welke toekomst heeft een volk dan nog? Dan sterft het vanzelf uit.

Farao, hun vijand, was machtig en blijkbaar machtig genoeg om zich zelfs tegen God te verzetten. Want die God had wel een man

gezonden die hem zei dat hij de Israëlieten moest laten vertrekken, maar hij verzette zich en weigerde dat te doen. Daarop werden de Egyptenaren wel geplaagd met allerlei grote problemen, maar als hij liet bidden dat een plaag zou ophouden, gebeurde dat ook. Blijkbaar had die God tegenover Farao ook niet voldoende macht.

Maar toen is er een dag gekomen, waarop God gezegd heeft dat Hij in de nacht alle eerstgeborenen in Egypte zou doden. Ja, ja, de booswicht had de Israëlieten onder zijn doodvonnis laten leven, maar nu kwam hijzelf onder een doodvonnis.

Die nacht werd wel met angst en beven tegemoet gezien. God had wel gezegd dat bij de Israëlieten niemand zou omkomen, maar zij woonden immers ook in Egypte en je moest maar afwachten of het ook werkelijk zo zou gaan.

Toen gaf God aan de Israëlieten de opdracht om voor de avond viel een lam te slachten en het bloed daarvan aan de zijposten en bovendorpel van de deur te strijken. En God beloofde dat Hij aan de huizen waar het bloed te zien was, voorbij zou gaan. Daarna zouden ze uit Egypte mogen vertrekken.

Verlossing, daarnaar hunkerden zij. Maar hoe kon nu de dood van een lam voor hen de verlossing betekenen? Het was juist de dood waarvoor ze bevreesd waren. Konden ze dan door de dood verlost worden? Was het niet veeleer zo dat deze opdracht aantoonde dat ook bij hen de dood kwam? Weliswaar zouden bij de Egyptenaren de eerstgeborenen gedood worden en bij hun een lam, maar het was toch óók een doodvonnis. Kan dan dat wat je het meest te vrezen had, afwenden wat je vreesde?

Wij zijn allemaal onder de dreiging van een oordeel. Ik bedoel dat de dood ieder mens wacht. Je kunt dat ver van je afschuiven, zeker als je nog jong bent, maar niemand ontkomt daaraan. Wat dat betreft is onze positie met die van de Israëlieten te vergelijken. Zij leefden onder het doodvonnis van Farao en wij onder Gods oordeel, want dat is de dood.

Hoe ging het nu met die Israëlieten in Egypte?

Stelt u zich het volgende eens voor:

Daar staat een jongen naar de deur van het huis te kijken. Het bloed van het geslachte lam drupte langs de zijpost naar beneden. "Vader", zegt hij, "als we geen bloed aan de deur gestreken hadden, zou ook ik gedood worden."

“O ja”, was het antwoord. “Alleen als God het bloed ziet, gaat Hij voorbij.”

“Maar dan vindt de Here ons blijkbaar net zo slecht als de Egyptenaren, nietwaar?”

“Ja, dat denk ik wel”, zei zijn vader na enig aarzelen.

“Maar ik wordt gespaard, omdat een onschuldig lam is gestorven. Zo is het toch, vader?”

“Ja, zo is het.”

“Jammer dat je dat dier daarvoor niet kunt bedanken.”

Het lam dat onschuldig was, wendde door zijn dood tijdelijk het oordeel af. Er is een ander Lam geweest, Jezus Christus, die onschuldig geoordeeld is. Hij is aan een kruis gehangen en men meende dat Hij machteloos was. Maar Hij had zich overgegeven omdat Hij voor schuldigen het oordeel wilde dragen.

Wie in Hem gelooft en daardoor achter zijn bloed schuilt, wordt niet geoordeeld. De dood van Christus, de Plaatsvervanger voor ieder die gelooft, redt van het oordeel.

Het vonnis dat ons bedreigde is voor elk die in Jezus Christus gelooft reeds voltrokken. Dat betekent vrijheid en veiligheid.

God ziet geen zonden door de vingers, maar heeft in overgrote barmhartigheid een weg gezocht om de schuldige te kunnen sparen door een Onschuldige in zijn plaats te laten boeten. Zo beveiligd het oordeel tegen het oordeel.

Eind goed al goed. Jezus Christus heeft ten laatste aan het kruis geroepen: “Het is volbracht” (Joh. 19:30). Voor elk die gelooft is het “al goed”.

En een goed begin is het halve werk. Het grote werk van verlossing heeft Christus volbracht. Dat mag onze startlijn zijn. Maar dan mag ons leven de andere helft wezen, de helft waarin we Jezus Christus volgen en God gehoorzamen en eren.

We willen er echter niet aan voorbijgaan dat de Onschuldige daarvoor verschrikkelijk geleden heeft. Het is al erg als je onschuldig bent maar toch beschuldigd wordt van wat je vijand deed. Dat heeft op Golgotha plaats gevonden. Maar nog erger is het als degene op wie je volkomen vertrouwt je daarvoor in het oordeel brengt en bovendien zijn oren sluit voor het beroep dat je op hem doet. Christus heeft geroepen: “Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?” (Markus 15:34) Het leed dat Hij onder Gods oordeel heeft geleden door en voor de zonden van zo velen gaat

elke beschrijving en gedachte te boven. En medelijden vond Hij niet. (Psalm 69:21)

Wat staat de mens te doen?

Wij moeten schuld belijden en geloven dat Jezus Christus de Zoon van God is die ons wil verlossen. Meelopen met de familie die gewoonlijk op zondag naar een samenkomst gaat is niet hetzelfde als Jezus Christus aannemen en in Hem geloven. Maar dat laatste is nu juist nodig. U strijkt daarmee als het ware het bloed van Christus aan uw levenshuis. U mag dan weten dat het oordeel is geweest en dat uw zonden zijn vergeven.

De dag van de opstanding is een blijde dag geweest, een dag van verwondering en dankbaarheid, van hoop en uitzicht, van vrede en zegen. Maar aan die blijde dag ging het oordeel en het graf vooraf.

Laat ons dät niet vergeten en Hem danken en dienen, Die in onze plaats zo onnoemelijk veel geleden heeft.

U hebt daar aan het kruis gehangen,
Heer Jezus, en mijn schuld geboet,
en alle slagen Gods ontvangen,
nu is het oordeel uitgewoed.
Doordat U stierf ben ik nu vrij.
Uw dood aan 't kruis verlost mij.

Ik zal U eeuwig schuldig wezen
mijn liefde, leven en mijn kracht.
Dan blijft het nog, zo moet ik vrezen,
te min, te weinig wat ik bracht.
Aanbidding, lof in eeuwigheid,
het is tekort wat ik bereid.

't Is eind goed al goed door uw sterven
en door U ook een goed begin
U doet ons nu reeds zegen erven
en brengt ons straks de hemel in.
O, liefde die het al volbrengt,
het is te groot wat U ons schenkt.

J.Ph.B.

Grote verwachtingen (20) – het boek Handelingen der Apostelen

Hoofdstuk 21

Woorden van Gods Geest en woorden van mensen

- 1 En het geschiedde, toen wij in zee gestoken waren, nadat wij ons van hen hadden losgescheurd, dat wij recht op Cos aankoersten en de dag daarna op Rhodus en vandaar op Patara.
- 2 En nadat wij een schip gevonden hadden, dat naar Fenicië zou oversteken, gingen wij aan boord en voeren af.
- 3 En toen wij Cyprus in zicht gekregen hadden en het links hadden laten liggen, voeren wij naar Syrië en kwamen te Tyrus aan, want daar zou het schip zijn lading lossen.

Paulus en zij die met hem meereisden, voeren op de gebruikelijke wijze langs de kust van havenplaats naar havenplaats. In Tyrus konden zij langere tijd blijven, omdat daar de lading gelost zou worden:

- 4 En wij vonden de discipelen en bleven daar zeven dagen. Dezen zeiden Paulus door de Geest, dat hij zich niet naar Jeruzalem moest inschepen.

Zeven dagen; dat betekent dat zij ook een eerste dag van de week daar zijn geweest en dus de samenkomst van de gelovigen hebben bijgewoond.

De discipelen in Tyrus zeiden tegen Paulus dat hij zich niet naar Jeruzalem moest inschepen. Anders dan de woorden van Paulus tegen de oudsten van Efeze, waarin hij zei dat hij gebonden door de Geest naar Jeruzalem reisde, staat hier dat "zij" (meervoud dus) door de Geest zeiden dat hij zich niet naar Jeruzalem moest inschepen.

Omdat alle discipelen door de Geest spraken en niet slechts één, is het duidelijk dat hier de Heilige Geest bedoeld is. Het mag ons daarom verbazen dat Paulus desondanks zijn reis naar Jeruzalem voortzette. Hij heeft ongetwijfeld zijn reden gehad (waarschijnlijk zijn grote liefde voor zijn volk en het bewustzijn dat Gods lankmoedigheid met hen spoedig ten einde liep), maar het is mijn

overtuiging dat de apostel, zijn goede bedoelingen en edele motieven ten spijt, naar de woorden van de Heilige Geest had moeten handelen. Er kan geen excuus zijn om de leiding van Gods Geest te negeren.

Naar ik meen toont het vervolg de zwakheid en het gevaar die verbonden zijn aan een eigen weg. Het is immers opvallend dat reeds de dag na de aankomst van de apostel in Jeruzalem de Joodse gelovigen tegen hem zeiden: "Doe daarom wat wij u zeggen". (vers 23)

Dat is een zin die weinig goeds doet verwachten. Bij zijn bekering had hij gezegd: "Here, wat wilt U dat ik doen zal?" Dat was een afwachten in afhankelijkheid.

Maar hier gaven mensen raad en Paulus heeft naar hun raad gehandeld. Hij handelde niet naar wat de Geest Gods had gezegd, maar wel naar menselijke raad. We zullen daar later op terugkomen als we bij vers 24 van dit hoofdstuk zijn.

Goede bedoelingen, edele motieven, verstandige overwegingen, ze kunnen en mogen de aanwijzingen en leiding van Gods Geest niet vervangen of teniet doen. In onze tijd, waarin er links en rechts geëxperimenteerd wordt met het gemeentelijk samenkomen, met een andere inrichting van de dienst enzovoort, zullen ook goede bedoelingen bij meerderen de achtergrond zijn. Maar wie raadpleegt de Bijbel, waarin de Geest van God heeft neergelegd, wat de wil van de Heer van de gemeente is?

- 5 Toen het nu zover was, dat wij de dagen hadden voleindigd, gingen wij vandaar verder op reis, terwijl zij ons allen met vrouwen en kinderen uitgeleide deden tot buiten de stad; en op het strand knielden wij neder, baden
- 6 en namen afscheid van elkander. Wij gingen scheep en zij keerden naar huis terug.

Zij gingen na gebed aan boord,
de and' ren gingen terug, naar huis.
Maar in hun oren klonk het woord:
ga niet daarheen, ga niet, blijf thuis.

God weet ons zitten en ons staan;
toen er gezegd werd door Gods Geest
niet naar Jeruzalem te gaan
was dat een woord van God geweest.

De liefde drong, trok hem daarheen,
hoe menselijk, maar is het goed?
Hoe het zal gaan weet God alleen,
en Hij kan zeggen hoe het moet.

Heer, geef ons altijd open oren,
opdat wij naar U zullen horen.

7 Na afloop van de vaart van Tyrus uit kwamen wij te Ptolemaïs aan, begroetten de broeders en bleven één dag bij hen.

8 En de volgende dag gingen wij vandaar en kwamen te Caesarea; en gekomen in het huis van Filippus, de evangelist, die behoorde tot de zeven, bleven wij bij hem.

Dat waren goede ontmoetingen. Broeders in Ptolemaïs en daarna de aankomst bij Filippus, de evangelist, één van de zeven die ook als diaken was gekozen. (Handelingen 6:5) Een goed adres dus, waar Paulus zich zeker thuis gevoeld zal hebben. Hij was hier in Caesarea, een Romeinse stad en nog niet in Jeruzalem.

9 Deze had vier ongehuwde dochters, die profetessen waren.

10 En toen wij daar verscheidene dagen bleven, kwam uit Judea een zeker profeet, genaamd Agabus.

11 Toen deze bij ons gekomen was, nam hij de gordel van Paulus, en zich voeten en handen bindende, zeide hij: Dit zegt de Heilige Geest: De man, van wie deze gordel is, zullen de Joden te Jeruzalem zo binden en uitleveren in de handen der heidenen.

Er waren vier profetessen in dat huis. Maar ook Paulus en zijn reisgenoten.

We lezen dan ook niet dat de vier profeteerden (het Woord Gods spraken). Na verscheidene dagen zond de Here echter Agabus, een profeet uit Jeruzalem. Hij was een christen uit de plaats die Paulus' reisdoel was.

Men zou verwachten dat hij Paulus zou aanmoedigen om zijn reis voort te zetten. Maar neen, hij had een boodschap van de Heilige Geest over te brengen, en wel dat Paulus in Jeruzalem gebonden en aan de heidenen overgeleverd zou worden. Zo kreeg hij telkens de boodschap 'ga niet', 'ga niet'. Het antwoord van Paulus vinden we in vers 13.

12 Toen wij dit hoorden, verzochten zowel wij als de broeders daar ter plaatse hem, niet op te gaan naar Jeruzalem.

13 Toen antwoordde Paulus: Wat doet gij, dat gij weent en mijn hart week maakt? Want ik voor mij ben bereid, niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven te Jeruzalem voor de naam van de Here Jezus.

14 En toen hij niet te overreden was, hielden wij ons stil en zeiden: De wil des Heren geschiede.

De reisgenoten van Paulus en de gelovigen in Caesarea verzochten de apostel niet verder te gaan. Maar hij bleef bij zijn voornemen en verklaarde zich bereid zelfs voor de naam des Heren te sterven.

Welk een bewijs van zijn liefde tot de Here. Velen zijn martelaar geworden, maar voor de dood te kiezen als de Geest van God waarschuwt? Wie zal het hem nadoen?

Echter, hoe bewonderenswaardig zijn toewijding ook was en hoe groot ook zijn liefde, zou het niet de bedoeling van de Here zijn geweest dat hij aan de aanwijzingen van de Geest gevolg gaf? De Schrift zegt bij monde van Samuël, dat gehoorzamen beter is dan offerande. (1 Samuël 15:22)

15 En na die dagen maakten wij ons reisvaardig en gingen op naar Jeruzalem;

16 en met ons gingen ook enige van de discipelen uit Caesarea mede, die ons brachten bij een zekere Mnason van Cyprus, een der eerste discipelen, wiens gasten wij zouden zijn.

Mnason uit Cyprus was blijkbaar bereid en in staat het gezelschap te herbergen. Bij hem zal er ook geen tegenzin tegen de apostel der heidenen zijn geweest. Als dat wel mocht zijn, dan konden de discipelen uit Caesarea die tegenzin door hun verslag wel wegnemen.

De merkwaardige reactie van de Christenen in Jeruzalem

17 En toen wij te Jeruzalem kwamen, heetten de broeders ons van harte welkom.

18 En de volgende dag ging Paulus met ons Jacobus bezoeken, en alle oudsten waren daarbij aanwezig.

19 En toen hij hen begroet had, verhaalde hij in bijzonderheden, wat God onder de heidenen door zijn dienst had verricht.

20 En zij loofden God, toen zij dit hoorden, en zeiden tot hem: Gij ziet, broeder, hoevele duizenden er onder de Joden gelovig zijn geworden en allen zijn zij ijveraars voor de wet;

Van harte welkom klinkt positief. Het bezoek aan Jacobus (de broeder des Heren, Galaten 1:19) was begrijpelijk. Hij was immers in de gemeente van Jeruzalem een man van groot gezag. Dat alle oudsten daar ook kwamen lijkt van een grote belangstelling voor Paulus te spreken maar die belangstelling had een bijzondere achtergrond.

De reactie op het verslag van Paulus over zijn werk onder de heidenen en de zegen van God daarop is op zijn minst merkwaardig te noemen. Vers 20 zegt wel dat zij God loofden, maar wat zij vervolgens zeiden wijst er op dat zij popelden om over iets geheel anders te spreken. De duizenden Joden die gelovig geworden waren, allemaal ijveraars voor de wet, waren achterdochtig of bezorgd, zoals de volgende verzen zeggen:

21 nu heeft men hun van u verteld, dat gij alle Joden onder de heidenen afval van Mozes leert, door te zeggen, dat zij hun kinderen niet behoeven te besnijden, noch naar de gebruiken te leven.

Als waar was wat zij over de apostel hadden gehoord, zouden zij grote bezwaren tegen hem hebben, daar zij immers ijveraars voor de wet waren.

Het advies van de oudsten in Jeruzalem

22 Wat is dan het geval? (Statenvert.: Wat is er dan te doen? Het is gans nodig, dat de menigte samenkomt.) Zij zullen stellig horen, dat gij aangekomen zijt.

23 Doe daarom wat wij u zeggen: Er zijn vier mannen bij ons, die een gelofte op zich genomen hebben;

24 neem hen mede, heilig u met hen en draag de kosten voor hen, opdat zij hun hoofd kunnen laten scheren; dan zullen allen bemerken, dat van alles, wat men hun van u verteld heeft, niets waar is, maar dat gij ook zelf medegaat in de onderhouding van de wet.

25 Maar inzake de heidenen, die tot het geloof gekomen zijn, hebben wij als ons oordeel geschreven, dat zij zich hebben te wachten voor wat de afgoden geofferd is, voor bloed, voor het verstikte en voor hoererij.

Uit vers 22 is de ongerustheid van de oudsten wel te proeven. Over Jacobus horen we niets. Andere apostelen worden niet genoemd. Mogelijk waren zij niet meer in Jeruzalem. Hoe dan ook, de ijveraars voor de wet kwamen duidelijk aan het woord en zij gaven in vers 23 het advies.

De Heilige Geest had de apostel van stad tot stad betuigd dat hem banden en verdrukkingen wachtten (20:23). Waarom gaf de Geest juist op deze reis die voorzeggingen over verdrukking, terwijl hij op zijn reizen al zoveel verdrukkingen ondervonden had? De christenen in Tyrus hadden hem vervolgens door de Geest gezegd dat hij niet naar Jeruzalem moest gaan. Hij was echter doorgegaan en had niet geluisterd.

Nu kwam het woord van mensen. Er was het probleem van duizenden Joden die ijveraars voor de wet waren en over Paulus' prediking verontrustende dingen hadden gehoord.

De Geest van God had niet zonder reden gezegd dat hij niet naar Jeruzalem moest gaan. De Here had trouwens veel eerder al tegen hem gezegd, dat de Joden zijn getuigenis niet zouden aannemen. Zijn opdracht was prediken onder de volken.

Afwijken van de koers die de Here bepaalt, al is dat met de beste bedoelingen en de bereidheid grote offers te brengen, zal ons altijd in de problemen doen belanden. Dan komt het woord van mensen, ongetwijfeld goed bedoeld, maar niet een woord van God.

De woorden in vers 23 klinken dan ook ongunstig: "Doe daarom wat wij u zeggen". Als we dat afzetten tegen de reactie van de apostel op hetgeen de Heilige Geest had laten zeggen (21:4), kan het ons duidelijk worden wat zich hier voordoet. Hij had niet gedaan wat de Geest hem had laten zeggen; hier werd hem door mensen gezegd wat hij moest doen.

Het advies was dat Paulus zodanig zou handelen dat men de indruk moest krijgen dat hij in alles naar de wet leefde. Dat was echter niet het geval. Hij mocht voor de Joden een Jood zijn om hen voor het evangelie en voor Christus te winnen, maar aan christenen een misleidende indruk geven is een andere -kwalijke- zaak.

Paulus was de weg van de mens Paulus gegaan. Op die weg kwamen mensen hem zeggen wat hij moest doen en kon hij rekenen op de reactie van mensen.

26 Toen nam Paulus die mannen mede, en hij heiligde zich de volgende dag met hen, ging in de tempel en deed aangifte, dat de

dagen der heiliging zouden duren, totdat voor ieder hunner het offer gebracht was.

Er is niet vermeld dat de apostel enig bezwaar opperde. Hij deed naar het woord van mensen en de bedoeling was dat de mensen overtuigd zouden worden dat Paulus naar de wet wandelde. Het omgekeerde was echter het resultaat:

Opschudding en gevangenschap

27 Toen nu de zeven dagen nagenoeg om waren, zagen de Joden uit Asia hem in de tempel, en brachten al het volk in opschudding en zij sloegen de handen aan hem,

28 al schreeuwende: Help, mannen van Israël! Dit is de mens, die tegen het volk, de wet en deze plaats overal allen leert, en nu heeft hij ook nog Grieken in de tempel gebracht en deze heilige plaats ontwijd!

29 Want zij hadden al eerder Trofimus uit Efeze met hem in de stad gezien, en zij meenden, dat Paulus hem in de tempel had gebracht.

30 En de gehele stad kwam in rep en roer, het volk liep te hoop en zij grepen Paulus en sleurden hem de tempel uit; en terstond werden de poorten gesloten.

Toen de zeven dagen nagenoeg om waren, had het de Joden moeten overtuigen dat Paulus stipt volgens de wet leefde. In plaats daarvan ontstond er opschudding met de beschuldiging dat Paulus overal tegen het volk en de wet en de tempel predikte en bovendien de tempel ontwijdde.

“Doe wat wij u zeggen” hadden de Joden Paulus aangeraden. Hij had naar hen geluisterd, maar het gevolg was precies tegengesteld aan dat wat bedoeld was. Van enig nut was zijn verblijf in Jeruzalem tot op dat moment niet geweest. Hoe kon dat ook verwacht worden? Wat goeds kan er uit voortkomen als wij de aanwijzingen van Gods Geest negeren en in plaats daarvan wel naar mensen luisteren?

Zeker, de motieven kunnen edel zijn, er kan zelfs de bereidheid zijn om eigen belang op te offeren en alles te doen tot bevordering van het evangelie (op zichzelf een goede zaak), maar het niet gevolg geven aan wat de Geest zegt, kan nooit tot zegen leiden.

(Dat de Here zijn dienstknecht niet zou vergeten en hem ook in deze weg als een getuige zou gebruiken, verandert niets aan de

verantwoordelijkheid van de gelovige om de leiding van Gods Geest te aanvaarden.)

Ontheiliging van de tempel was voor de Joden een zeer ernstige zaak. Daarom werden haastig de poorten naar de tempel gesloten.

In handen van de Romeinen

31 En terwijl zij hem poogden te vermoorden, kwam bericht in bij de overste der bezetting, dat geheel Jeruzalem in opschudding was;

32 deze nam onmiddellijk soldaten en hoofdlieden, en trok op hen af. Toen zij nu de overste en de soldaten zagen, hielden zij op Paulus te slaan.

33 Toen naderde de overste, liet hem grijpen, en met twee ketenen boeien, en deed er onderzoek naar, wie hij was en wat hij gedaan had.

34 En uit de schare riep de één dit, de ander dat hem toe; en toen hij door het rumoer de ware toedracht niet kon te weten komen, liet hij hem naar de kazerne brengen.

35 En toen hij bij de trappen gekomen was, geschiedde het, dat hij door de soldaten moest gedragen worden wegens het opdringen van de schare;

36 want de volksmenigte volgde, al schreeuwende: Weg met hem!

“Zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen” had de Here tegen Paulus gezegd. De liefde tot zijn volk had hem desondanks in Jeruzalem gebracht, maar nog voor hij zijn getuigenis had kunnen geven, wilden zij hem doden. Zijn opdracht was onder de heidenen te prediken en hier werd hij door heidenen uit de handen van de Joden bevrijd. Zo begon zijn langdurige gevangenschap, die hem tenslotte in Rome bracht. Dáár had hij een taak, niet in Jeruzalem.

Wordt D.V. vervolgd.

~~~~~

De belofte van de Vader

In Lukas 24:49 heeft de Here Jezus voor zijn hemelvaart van de discipelen afscheid genomen met de volgende woorden: "Ik doe de belofte mijns Vaders op u komen. Maar gij moet in de stad blijven, totdat gij bekleed wordt met kracht uit den hoge."

In het evangelie van Johannes is meer opgetekend over hetgeen de Here bedoelde. In Joh. 14:16 en 17 heeft Hij gezegd: "Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn."

In Handelingen 1:4 en 5 lezen we: "En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij zeide Hij - van Mij gehoord hebt. Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze."

De Here voegt daar in vers 8 nog toe: "...gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt..."

Uit deze citaten blijkt dat de "belofte van de Vader" de Heilige Geest is, die op de Pinksterdag inderdaad is uitgestort, wat bevestigd wordt door hetgeen Petrus heeft gezegd in Handelingen 2: 17b en 18: "...maar dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joël: En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouderen zullen dromen dromen: ja, zelfs op mijn dienstknechten en mijn dienstmaagden zal Ik in die dagen van mijn Geest uitstorten en zij zullen profeteren"

en vers 32 en 33:

"Deze Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn. Nu Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd is en de belofte des Heiligen Geestes van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij en ziet en hoort".

We zien dat zowel in de woorden van de Here Jezus als in die van Petrus de Heilige Geest "de belofte" wordt genoemd. Dat is van groot belang om te begrijpen dat Petrus in dezelfde toespraak op de Pinksterdag in vers 39 de Heilige Geest bedoelde, toen hij zei:

"Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal."

Dat kon trouwens al duidelijk zijn door wat er in vers 38 aan voorafgaat. De beide verzen samen luiden als volgt: "Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal."

Hoe kon Petrus, zelf een Jood, allen die verre zijn er bij betrekken?

Om naar de Romein Cornelius te gaan, had hij in later tijd het onderwijs van de Here hard nodig. (Handelingen 10: het laken met allerlei dieren)

Wel, Joël had immers gezegd dat de Here zijn Geest zou uitgieten op alle vlees en hij had dat in vers 17 zelf geciteerd.

't Verbond met Abraham, zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind.

Deze psalm (105:5, berijmd) wordt dikwijls gezongen en aan die woorden wordt vaak gedacht als er wordt gesproken over de woorden van Petrus: U komt de belofte toe en uw kinderen....

Welke belofte?

De belofte van de Heilige Geest, want daar sprak Petrus over.

Over Abraham, het verbond met Abraham, de beloften aan Abraham sprak hij niet, hoewel dat veelal gedacht wordt.

Neen, Petrus vertelde zijn hoorders dat ook zij, als zij zich bekeerden en zich lieten dopen in de naam van Jezus Christus, de Heilige Geest zouden ontvangen. En zij die zijn woord aannamen werden inderdaad gedoopt en zij werden toegevoegd aan de gemeente van hen die geloofden.

Handelingen 2:39 heeft niet op het verbond met Abraham, noch op de beloften aan Abraham betrekking. Het betreft het ontvangen van de Heilige Geest die beloofd was. De Here heeft hun die gedoopt werden ongetwijfeld zijn Geest gegeven, zoals Petrus had gezegd.

Er wordt niet gezegd dat de drieduizend nieuwe gelovigen ook in vreemde talen spraken. Dat wordt evenmin gezegd van de velen die geloofden na de toespraak ter gelegenheid van de genezing

van de kreupele bedelaar bij de tempel (Handelingen 4:4). Spreken in talen is niet het alles omvattende bewijs van het ontvangen van de Heilige Geest.

De gelovigen in Samaria ontvingen pas de Heilige Geest na handoplegging door Petrus en Johannes. (Handelingen 8:17) Door handoplegging gaven die apostelen te kennen dat zij de bekeerde Samaritanen als broeders en zusters aanvaardden. Zelfs Joodse gelovigen zouden daardoor de gelovige Samaritanen als broeders erkennen. Zo heeft de Here voorkomen dat onenigheid in de gemeente zou ontstaan over de vraag of Samaritanen wel konden worden toegelaten. Daarom ook gaf de Here pas na die handoplegging zijn Geest.

Bij Cornelius en de zijnen (Handelingen 10) ontvingen de heidenen die geloofden de Heilige Geest zonder tussenkomst van een apostel. Maar door hen in vreemde talen te laten spreken liet de Here zelf zien dat Hij die gelovigen de Heilige Geest had gegeven en hen dus aanvaard had. Daarmee voorkwam de Here ook in dit geval onenigheid, die niet ondenkbaar was, gezien de kritiek die Petrus volgens Handelingen 11:2 en 3 kreeg.

Die uitzonderingsgevallen hadden een reden, evenals bij de twaalf discipelen van Johannes de Doper in Efeze. (Handelingen 19:2) Die gevallen zijn niet maatgevend en waren inderdaad slechts enkele uitzonderingen, waarvoor de Here zijn redenen had, redenen die er vandaag niet zijn.

De Here geeft de Heilige Geest aan ieder die waarachtig in Jezus Christus gelooft. Niemand hoeft om de Geest te bidden. Evenmin hoeft iemand een doop met de Heilige Geest te verwachten of te begeren. De Here geeft, zoals Petrus zei, zijn Geest na bekering en geloof en groter gave is er niet.

Niemand hoeft te wachten op een bovenaards gevoel of een bijzondere ervaring als bewijs dat hij Gods Geest heeft ontvangen. Wij wandelen niet door zien of voelen, maar door geloof. Wat de Here ons zegt in zijn Woord is groter zekerheid dan de meest bijzondere ervaringen of gevoelens. De Here noemde hen zalig die niet gezien (gevoeld of ervaren) hebben en nochtans geloven.

~~~~~

De doop met de Heilige Geest

Die uitdrukking wordt in de Bijbel uitsluitend gebruikt voor het gebeuren op de Pinksterdag. Normaal wordt er gezegd dat de Here zijn Geest gaf of dat de bekeerden de Heilige Geest ontvingen. Dikwijls wordt de Heilige Geest zelfs niet genoemd, kennelijk omdat het een vanzelfsprekende zaak was geworden. Dat is geheel in overeenstemming met wat de Geest doet. Hij treedt niet op de voorgrond, doch wil bewerken dat niet Hij, maar Christus verheerlijkt wordt, spreekt ook niet over zichzelf, maar over Christus en stalt diens heerlijkheden voor ons uit. Waar veel over de Heilige Geest wordt gesproken, is juist daardoor waarschijnlijk weinig werking van de Geest te bemerken; waar daarentegen de Here Jezus op de voorgrond wordt gesteld en de harten met Hem vervuld zijn, is er een krachtige werking van Gods Geest.

Omdat de Heilige Schrift niet spreekt over dopen met de Heilige Geest (behalve dan die ene keer op de Pinksterdag), is het goed als wij dat ook niet doen. Verder moeten wij tegenover gelovigen niet spreken over bidden om de Geest of over een doop met de Geest. Wie werkelijk gelovig is, heeft zonder uitstel de Geest reeds ontvangen. Er volgt na de bekering niet een zogenaamde tweede zegen in de vorm van het ontvangen van Gods Geest. God wacht er niet mee om na bekering aan zijn kind de Heilige Geest te geven. Hij geeft die onmiddellijk.

Groter dwaling is het te beweren dat door het ontvangen van de Heilige Geest de gelovige van de inwonende zonde wordt verlost, zodat hij tot volmaaktheid komt. Al is het mogelijk dat zij die dat leren ijverig in het evangelie zijn en nog veel andere deugden vertonen, verkeerde leer is en blijft ten enenmale verkeerd en schadelijk.

De Heilige Schrift leert ons door de apostel Johannes iets anders. Hij schreef in zijn eerste brief met betrekking tot de inwonende zonde (zondige natuur) in hoofdstuk 1:8 het volgende: "Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet."

De leer dat een christen reeds op aarde tot de staat der volmaaktheid kan komen als hij van de erfzonde bevrijd wordt

door de doop met de Heilige Geest gaat tegen de leer van de Schrift in.

Christus is voor ons tot zonde gemaakt (2 Korinthiërs 5:21) en God heeft in het oordeel over Hem “de zonde in het vlees” veroordeeld (Romeinen 8:3b). Desondanks schreef Paulus in Romeinen 7:17 over “de zonde die in hem woonde”.

God rekent ons de zondige natuur niet aan; die is geoordeeld en in het gericht zal niemand om die natuur geoordeeld worden. Het oordeel is uitsluitend “naar de werken” (Openbaring 20:12 en 13). Maar we moeten het Paulus nazeggen, dat “in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont” (Romeinen 7:18). Ook schreef hij in Galaten 5:17 “het begeren van het vlees gaat in tegen de Geest en dat van de Geest tegen het vlees”.

Waardoor? Doordat in ons de zonde nog woont totdat we uit dit aardse lichaam verlost worden.

Met betrekking tot het zondigen schreef Johannes: “Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar en zijn woord is in ons niet. Mijn kinderkens, dit schrijf ik u, opdat gij niet tot zonde komt. En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de rechtvaardige;...” (1 Johannes 1:10 en 2:1). Het is uit deze woorden duidelijk dat we helaas soms zondigen, ook al zijn we bekeerde kinderen van God, die Gods Geest ontvangen hebben.

Paulus schreef in Efeze 4:28-30: “Wie een dief was, stele niet meer, maar spanne zich liever in om met zijn handen goed werk te verrichten, opdat hij iets kan mededelen aan de behoeftige. Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar als gij een goed woord hebt, tot opbouw, waar dit nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvangen. En bedroeft de Heilige Geest Gods niet, door wie gij verzegeld zijt tegen de dag der verlossing”. Hij schreef dat aan hen die “met de Heilige Geest Gods” verzegeld waren. Zij waren niet verlost van “erfzonde”, zodat zij niet meer zondigden. Ook zij moesten zich voor de zonde dood houden.

Tenslotte, in Romeinen 6:12 en 13 schreef Paulus: “Laat dan de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijk lichaam, zodat gij aan zijn begeerten zoudt gehoorzamen, en stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde”.

Dergelijke aansporingen zouden geheel onnodig zijn, indien de gelovigen na het ontvangen van de Heilige Geest van de

“erfzonde” bevrijd waren. (Wat een vreemd woord is dat trouwens: erfzonde. Zondige natuur is veel beter gezegd.)

Maar, zoals reeds gezegd, wie zich bekeert en in Jezus Christus gelooft, ontvangt de Heilige Geest (op dat moment) en maakt niet na een zekere periode een doop met de Geest mee. En er zijn geen gelovigen die de Geest niet hebben ontvangen, want Paulus schreef in Romeinen 8:9 aan de gelovigen: “Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe”. Dat zijn beslissende woorden.

Even waar is het dat wij, zo lang we nog in dit lichaam zijn, ook de zondige natuur nog meedragen. Maar een slaaf van de zonde is de christen, Gode zij dank, niet meer.

~~~~~

Een open boek en een open hemel

Het Woord Gods en de God van het Woord zijn de zekerheid en de toevlucht voor de christenen zo lang hun Here vertoeft en hen nog niet heeft thuis gehaald.

De Here heeft de zijnen de Heilige Geest gegeven. Die Geest verkondigt hun alles, puttend uit hetgeen Christus betreft, verkondigt hun de toekomstige dingen, al wat Hij gehoord heeft, leidt hen in al de waarheid en maakte hen indachtig wat de Here zijn discipelen had gezegd. (Joh. 16:13,14) Kan er nog iets ontbreken aan wat wij nodig zouden hebben, nu God ons zijn Geest heeft gegeven, die ons in al de waarheid leidt? Is er meer dan “de gehele waarheid Gods” en is er grotere rijkdom dan “wat in Christus is”?

Er is voor de gelovigen een open Bijbel, het gehele en complete Woord van God, een open hemel met vrije toegang tot de Vader en tot de troon der genade en de verzekering dat wij de benodigde wijsheid mogen vragen en dat God die geven zal zonder verwijt. Is het u genoeg, lezer? Is het voor de gemeente Gods genoeg?

Het is vast en zeker genoeg; maar nooit genoeg zijn ons gevoel van zwakheid, ons vertrouwen op de hulp van boven en onze begeerte om door het Woord onderwezen te worden. Maar al te vaak is onze blijdschap in de Here te gering en zijn we nalatig in het gebed.

De hulp is daar, de hulp van boven,
het Woord ligt voor ons uitgespreid,
dat God voor allen die geloven
reeds lang tevoren heeft bereid.

De weg is open, en de Vader
wacht tot zijn kind' ren tot Hem gaan,
want zijn zijn kind' ren Hem niet nader
dan d' engelen die voor Hem staan?
Hij wil de zijnen wijsheid geven,
door 't Woord waarin Hij tot hen spreekt.
Hij steunt en leidt hen heel hun leven,
terwijl zijn liefde nooit ontbreekt.

Wat vreemd, dat zij die christen heten
vaak zijn als wie geen helper heeft,
doordat zij zelf Gods Woord vergeten,
en leven zo als ieder leeft.

~~~~~

Leiding en bewaring

In Johannes 17 heeft de Here Jezus in zijn gebed gevraagd:
"Bewaar hen in uw naam, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, gelijk als wij. Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, en Ik heb over hen gewaakt." (vers 11 en 12) "Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze." (vers 15) "Heilig hen in uw waarheid; uw woord is de waarheid." (vers 17) en "Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid." (vers 19)

Zo bad de Here voor de zijnen toen Hij nog bij hen was, vlak voordat Hij in Gethsémané gevangen genomen werd. En nu Hij aan Gods rechterhand zit, bidt Hij eveneens voor ons, waarom de apostel schreef: "Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?" (Romeinen 8:35)

Hij heeft gevraagd of de Vader hen wilde bewaren in eenheid, hen wilde bewaren voor de boze die zeker zou trachten hen tot een val te brengen, gevraagd hen af te zonderen van de wereld van leugen en bedrog door de waarheid van Gods Woord zoals ook Hij zich wijdt aan hun heiliging in waarheid.

Zo weten we, dat de Vader ons wil behoeden in eenheid, ons zal bewaren voor de boze en van de wereld en ons zal heiligen door de waarheid van Zijn woord. En de Here Jezus vergeet ons niet maar wijdt zich biddend aan onze heiliging.

We hebben zonder twijfel onvoldoende besef van de bescherming waaronder we als gelovigen in de wereld leven dankzij het bidden en de toewijding van onze geliefde Heiland. Maar in Zijn gebed heeft Hij ook benadrukt dat in onze heiliging als kinderen Gods het waarachtige Woord Gods van het grootste belang is.

We behoeven ons niet af te vragen of de Vader ons wil bewaren en evenmin of de Here Jezus wel voor ons bidt. Maar als het om Gods Woord gaat, moeten we bedenken dat woorden gehoord en aanvaard moeten worden willen ze iets doen.

Zowel voor bewaring als voor leiding door de Here is Gods Woord van het grootste belang. De zonde is in de wereld gekomen toen het woord van God niet aanvaard werd en het woord van de boze werd aangenomen.

Vanaf het begin heeft de Here gesproken. Hij heeft aan de mensen die zich na de zondeval verborgen hadden, gevraagd "Waar zijt ge?" Die eerste vraag was voor onze voorouders toen nodig, maar is tot heden voor alle mensen nodig om ze te doen nadenken over hun positie en hun toekomst. Waar staan wij? Wat staat ons te wachten?

Die vraag is niet alleen van belang voor iemand die nog niet inziet dat hij als zondaar schuldig is tegenover God; zij is ook van belang voor gelovigen die soms wakker geschud moeten worden opdat ze gaan zien dat ze ver van de rechte weg zijn afgedwaald. Hoe vaak moeten we niet erkennen dat onze ijver verflauwd is en dat de zaken van dit leven teveel beslag op ons hart en onze tijd leggen.

Maar de hele geschiedenis door heeft de Here gesproken en Hij spreekt nog door zijn Woord. En door zijn woorden wil Hij ons de goede weg wijzen, opbouwen in het geloof en de waarheid, ons bemoedigen en vertroosten, ons doen beseffen hoe lief Hij ons heeft. Ook de toekomstige dingen wil Hij ons laten weten en aan hen die in Jezus Christus geloofd hebben, heeft Hij zijn Geest gegeven waardoor zij de dingen van God kunnen verstaan.

Eertijds heeft God door profeten gesproken (Hebreeën 1:1, 1 Petrus 1:10-12 en 2 Petrus 1:21).

God spreekt tot ons niet door profeten. Hij heeft tot ons gesproken in de Zoon. Zijn woorden en werken op aarde weten wij doordat de Heilige Geest (Johannes 14:16 en 17, vers 26, 15:26, 16:13-16) ze ons door de apostelen in hun geschriften bekend gemaakt heeft. En wat Hij ons vanuit de hemel nog te zeggen en te leren had, heeft Hij ons eveneens door de Geest in geschriften laten weten, zodat Johannes in zijn eerste brief kon schrijven: "Gij echter hebt een zalving van de Heilige en gij weet dat allen. Ik heb u niet geschreven, omdat gij de waarheid niet weet, maar omdat gij haar weet..." (1 Johannes 2:20 en 21) en vers 27 van datzelfde hoofdstuk: "En wat u betreft, de zalving, die gij van Hem ontvangen hebt, blijft op u, en gij hebt niet van node, dat iemand u lere; maar, gelijk zijn zalving u leert over alle dingen, en waarachtig is en geen leugen, blijft in Hem, gelijk zij u geleerd heeft."

Petrus schreef in 2 Petrus 2:1: "Toch zijn er ook valse profeten onder het volk geweest, zoals ook onder u valse leraars zullen komen, die verderfelijke ketterijen zullen doen binnensluipen, zelfs de Heerser, die hen gekocht heeft, verloochenende en een schielijk verderf over zichzelf brengend." Hij waarschuwde niet voor valse profeten, maar voor valse leraars. De Here spreekt niet meer door profeten. Het Woord van God is met de dienst van Paulus volledig gemaakt: "Haar dienaar ben ik geworden krachtens de bediening, die mij door God is toevertrouwd, om onder u het woord van God tot zijn volle recht te doen komen, het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan zijn heiligen. Hun heeft God willen bekendmaken, hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: Christus onder u, de hoop der heerlijkheid." (Kolossenzen 1:25-27)

We mogen daarom de woorden uit Openbaring 22:18 en 19 die de Here tenslotte tot ons spreekt, wel met ernst vasthouden: "Ik

betuig aan een ieder, die de woorden der profetie van dit boek hoort: Indien iemand hieraan toevoegt, God zal hem toevoegen de plagen, die in dit boek geschreven zijn; en indien iemand afneemt van de woorden van het boek dezer profetie, God zal zijn deel afnemen van het geboomte des levens en van de heilige stad, welke in dit boek beschreven zijn."

Bij zijn afscheid van de oudsten van de gemeente in Efeze was Paulus zich van de toekomstige gevaren voor de gemeente en de gelovigen bewust: "Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen die de kudde niet zullen sparen; en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken. Waakt dan en herinnert u, dat ik drie jaren lang nacht en dag niet heb opgehouden ieder afzonderlijk onder tranen terecht te wijzen." (Handelingen 20:29-31) Hij zou hen niet meer zien. Wat kon hij nog voor hen doen? Het antwoord is vers 32: "En nu, ik draag u op aan de Here en het woord zijner genade."

Waarom noemde hij de Heilige Geest niet? Wel, de Heilige Geest leidt ons door het Woord dat Hij de profeten en de apostelen heeft laten optekenen en doordat Hij ons de zin en bedoeling daarvan doet verstaan.

De Here Jezus werd door de Geest in de woestijn geleid, maar Hij antwoordde de satan op al zijn verzoeken door: er staat geschreven. Ook in Zijn leven en sterven vervulde Hij hetgeen in de Schriften van Hem geschreven staat. Wat geschreven staat is ook voor ons de leidraad en wijst ons de juiste weg. Paulus heeft geschreven "Weest mijn navolgers gelijk ik van Christus". (1 Korinthiërs 11:1) Dat geldt ook voor ons.

In Handelingen 21:8-12 lezen we het volgende: "En de volgende dag gingen wij vandaar en kwamen te Cesarea; en gekomen in het huis van Filippus, de evangelist, die behoorde tot de zeven, bleven wij bij hem. Deze had vier ongehuwde dochters, die profetessen waren. En toen wij daar verscheidene dagen bleven, kwam uit Judea een zeker profeet, genaamd Agabus. Toen deze bij ons gekomen was, nam hij de gordel van Paulus, en zich voeten en handen bindende, zeide hij: Dit zegt de Heilige Geest: De man, van wie deze gordel is, zullen de Joden te Jeruzalem zo binden en uitleveren in de handen der heidenen. Toen wij dit hoorden, verzochten zowel wij als de broeders daar ter plaatse hem, niet op te gaan naar Jeruzalem."

We moeten ons niet verbazen dat er geschreven is over dochters die profetessen waren. In Handelingen 13 werd reeds vermeld, dat er in Antiochië profeten en leraars in de gemeente waren. De taak

van de profeten in onze tijd is het woord van God te spreken, zoals de Here op zeker moment nodig acht. Nieuwe openbaringen geeft de Here hun niet. Het Woord Gods is heden volledig. Hun spreken moet dus in overeenstemming met de woorden van de Heilige Schrift zijn. Vandaar de opdracht in 1 Korinthiërs 14:29 "Wat de profeten betreft, twee of drie mogen het woord voeren, en de anderen moeten het beoordelen". De openbaringen die zulke profeten kregen waren gelijk aan een geval waarin een gelovige ook in onze tijd in een zekere zaak uit de Schrift meer inzicht krijgt en gaat verstaan wat hij voorheen nog niet had gezien. Zo zou iemand bijv. het inzicht kunnen krijgen dat er niet slechts één opstanding zal zijn, maar een opstanding ten leven en een opstanding ten oordeel, die niet gelijktijdig zullen zijn. (Johannes 5:28 en 29). We moeten daarbij niet vergeten dat in die vroege tijd de geschriften van het Nieuwe Testament nog niet compleet, aanvankelijk zelfs geheel onbekend waren.

De profeet Agabus heeft niet gezegd: "zo zegt de Here", maar "dit zegt de Heilige Geest". Ook zijn dienst had plaats in de begintijd van de gemeente, toen er nog nauwelijks enig deel van het Nieuwe Testament ter beschikking was. Maar wat hij zei was geen nieuwe openbaring, doch een aanwijzing voor een bepaalde persoon in een bepaald geval. We weten niet hoe de Geest hem liet weten, wat hij moest zeggen omdat het niet vermeld wordt. Het kan zijn dat hij heeft beseft dat Paulus niet geroepen was om onder de Joden in Jeruzalem te werken en dus heeft verstaan wat de apostel te wachten stond.

Maar wat in Handelingen 21 vermeld is, inclusief de woorden van Agabus, moest in de Heilige Schrift worden opgetekend tot lering en onderwijs van ons. Hoe zouden we kunnen weten dat de apostel naar Jeruzalem is gegaan ondanks de nadrukkelijke waarschuwingen in Handelingen 21:4 en vers 11 en aan het vervolg kunnen zien, hoe onvruchtbaar een weg zal zijn die, alle goede bedoelingen ten spijt, afwijkt van wat de Geest bedoelt? Om ons die les in Gods heilig Woord te kunnen geven, was het nodig dat de Heilige Geest de genoemde twee waarschuwingen gaf.

We kunnen daarom aan die gevallen niet de gedachte ontlennen dat de Heilige Geest ook ons -los van het geschreven Woord Gods- zal doen spreken of handelen.

Naar ik meen mogen we de Geest van God niet het recht ontzeggen om de individuele gelovige door een droom, een bijbeltekst of een opmerking van een ander iets onder de aandacht te brengen of te bewegen iets te doen. Dat betreft dan die gelovige alleen en is zeker geen zaak die aan anderen bekend gemaakt moet worden, integendeel. Het zou ook onjuist zijn om daarover te spreken met termen als "de Here heeft mij gezegd", of "de Geest van God maakt mij duidelijk..." Daarmee zou een gelovige de indruk kunnen wekken iemand te zijn die in onze tijd, los van de Schrift, woorden of aanwijzingen van God ontvangt. Bovendien kunnen we ons ook vergissen en de wens kan de vader van de overtuiging zijn.

Iemand benaderde een gelovige met de opmerking dat de Geest hem duidelijk had gemaakt dat die persoon hem een zeker bedrag aan geld ter beschikking moest stellen. De aangesprokene gaf daarop ten antwoord dat hij zou wachten met dat te doen totdat de Geest ook hem dat duidelijk gemaakt zou hebben. Dat was juist gesproken.

Wat de Here ons in het laatste bijbelboek, de Openbaring, aan het einde van elke brief zegt, is: "Wie oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt". En wat de Geest te zeggen had, moest Johannes opschrijven. Zo verwijst de Geest in het laatste boek naar het geschreven Woord Gods.

Nogmaals wil ik u wijzen op het laatste dat de Here ons in het laatste hoofdstuk van het laatste boek laat horen: "Ik betuig aan een ieder, die de woorden der profetie van dit boek hoort: Indien iemand hieraan toevoegt, God zal hem toevoegen de plagen, die in dit boek geschreven zijn; en indien iemand afneemt van de woorden van het boek dezer profetie, God zal zijn deel afnemen van het geboorte des levens en van de heilige stad, welke in dit boek beschreven zijn."

Daaraan voegde Hij nog toe: "Ja, Ik kom spoedig."

Met die woorden uit de verzen 18 en 19 beklemtoonde de Here voor de laatste maal dat aan de woorden en het boek des Heren niets toegevoegd noch van afgedaan kan worden. Het is in elk opzicht genoeg om ons in alle omstandigheden en situaties te leiden en te leren.

Het is genoeg, het Woord des Heren,
genoeg om in Gods weg te gaan,
genoeg om ons Gods wil te leren,
en Gods gedachten te verstaan.

Genoeg de goede weg te kiezen
in 't diepe duister op de aard
en 't zicht op Hem niet te verliezen
die voor ons bidt en ons bewaart.

Het is genoeg om troost te geven
als alles hier verloren lijkt,
troost die genoeg is voor dit leven,
maar verder, over 't graf heen reikt.

Het is genoeg om God te danken
voor zegen hier, en straks bij Hem.
Genoeg voor zang met blijde klanken
als antwoord op Gods Woord, Gods stem.

~~~~~

2 Timotheüs

In de tweede brief van Paulus aan Timotheüs heeft de apostel in hoofdstuk 4:6 geschreven "wat mij aangaat, reeds word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur".

De brief heeft iets weg van laatste woorden aan een geliefd kind. De apostel had zorg om de gemeenten en de gelovigen. In hoofdstuk 1:15 schreef hij "Dit weet gij, dat allen in Asia zich van mij hebben afgekeerd, onder anderen Fygellus en Hermogenes". Terwijl de gelovigen juist in Asia door de dienst van Paulus zo bijzonder gezegend waren.

In hoofdstuk 3:1-5 moest hij schrijven: "Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede, verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God, die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben."

Hij voegde er aan toe: Houd ook dezen op een afstand. Daaruit blijkt dat er in die laatste dagen van de apostel reeds zulke lieden in de christenheid waren binnengedrongen.

In hoofdstuk 2:16-18 echter heeft hij moeten schrijven over twee blijkbaar bekende personen van wie men slechts het goede zou verwachten: "Maar vermijd de onheilige, holle klanken; want zij zullen de goddeloosheid nog verder drijven, en hun woord zal voortwoekeren als de kanker. Tot hen behoren Hyméneüs en Filétus, die uit het spoor der waarheid geraakt zijn met hun bewering, dat de opstanding reeds heeft plaatsgehad, waardoor zij het geloof van sommigen afbreken." Als zulke bekende en naar men meende vertrouwde personen blijken verkeerde lering te brengen, van wie mag men dan nog aannemen dat zij werkelijk bekeerde kinderen Gods zijn? En wat kan men er tegen doen?

Wat de eerste vraag betreft schreef de apostel: "En toch staat ongeschokt het hechte fundament Gods met dit merk: De Here kent de zijnen." (hoofdstuk 2:19) Gelukkig, de Here weet wie door het bloed van Christus gekocht zijn. Dat kan door niets veranderd worden. De vraag is echter, hoe de gelovigen zulke lieden beschouwen en tegemoet moeten treden. Wel, we weten reeds uit de eerste brief aan de Korinthiërs dat de gemeente de bozen uit het midden moet wegdoen (1 Korinthiërs 5).

In dat verband heeft de apostel in 1 Korinthiërs 5:11 hoereerders en geldgierigen, oplichters, lasteraars, dronkaards en afgodendienaars genoemd: "Nu evenwel schrijf ik u, dat gij niet moet omgaan met iemand, die, al heet hij een broeder, een hoereerder is, of een geldgierige, afgodendienaar, lasteraar, dronkaard, of oplichter; met zo iemand moet gij zelfs niet samen eten." Het is dus reeds duidelijk met welke personen de gelovigen geen gemeenschap tot uitdrukking mogen brengen.

Maar als we nu overtuigd zijn, dat iemand die in zonde volhardt een gelovige is, wat dan? Of hij een gelovige is, weet de Here. Voor ons echter is er een andere maatstaf. Paulus noemt die in 2 Timotheus 2:19b: "Een ieder, die de naam des Heren noemt, breke met de ongerechtigheid."

Wie de goede belijdenis belijdt, in Jezus Christus gelooft en geen verkeerde leer aanhangt of verkondigt, noch met zonde verbonden is, behoren we in liefde als een broeder of zuster te ontvangen, zonder achterdocht. Maar wie zo de naam des Heren noemt, moet

breken met ongerechtigheid (dat is met zonde, zie 1 Johannes 5:17). Wie niet breekt met ongerechtigheid, handelt niet naar de wil van de Here en vertoont zich niet als een gelovige christen.

Maar de christen die niet breekt met iemand die broeder wordt genoemd maar een lasteraar of een dronkaard is en met hem het avondmaal viert, breekt evenmin met ongerechtigheid en voldoet niet aan het voorschrift in 1 Korinthiërs 5 om met zulke mensen niet om te gaan, laat staan het brood te breken.

Over dergelijke gevallen handelt de apostel in 2 Timotheüs 2:20 en 21: "Doch in een groot huis zijn niet alleen voorwerpen van goud en van zilver, maar ook van hout en van aardewerk, en wel deels met eervolle, deels met minder eervolle bestemming; indien iemand zich nu hiervan gereinigd heeft, zal hij een voorwerp zijn met eervolle bestemming, geheiligd, bruikbaar voor de eigenaar, voor iedere goede taak gereed."

In 1 Korinthiërs richtte de apostel zich tot de gemeente opdat zij zou handelen naar Gods wil. Hier, in 2 Timotheüs, roept hij de gelovige individueel op om naar Gods wil te handelen. Hij ging kennelijk uit van de treurige toestand dat de gemeente niet eensgezind naar Gods wil zou handelen, zodat de getrouwe gelovige zich persoonlijk moet reinigen van ongerechtigheid door te breken met de zonde waarin deze of gene als voorwerp tot oneer volhardt.

Omdat aan het voorschrift in 2 Timotheüs 2:19-22 vooraf gaat dat Hyméneüs en Filetes met hun verkeerde leer dat de opstanding reeds geschied zou zijn, bij sommigen het geloof omverwierpen, leren sommigen dat het genoemde voorschrift in 2 Timotheüs 2:19-22 alleen betrekking heeft op hen die op gelijke wijze fundamentele dwaling verkondigen.

Dat is een grote fout. Als men dat toepast, zou het aanvaardbaar zijn het brood te breken met hen die "niet fundamentele" dwaling leren, zodat men niet zou behoeven te voldoen aan hetgeen in 1 Korinthiërs 5:11 is geschreven: "Nu evenwel schrijf ik u, dat gij niet moet omgaan met iemand, die, al heet hij een broeder, een hoereerder, geldgierige, afgodendienaar, lasteraar, dronkaard, of oplichter is; met zo iemand moet gij zelfs niet samen eten."

Het is duidelijk dat een opvatting die met het voorschrift in 1 Korinthiërs 5 in strijd is, of ertoe leidt het te negeren, niet naar Gods wil is en met de waarheid in tegenspraak is. Laten we niet luisteren naar een betoog dat ons wil overhalen om ons alleen los

te maken van hen, die zogenaamde fundamentele dwaling verkondigen. 2 Timotheüs 2 handelt over ongerechtigheid. Daaronder valt zeker wat in 1 Korinthiërs wordt genoemd. Maar ook het negeren van wat de Here voor zijn huis, de gemeente, heeft voorgeschreven, zoals het gebod dat vrouwen in de gemeente behoren te zwijgen.

De woorden "ieder die de naam des Heren noemt, breke met ongerechtigheid" betreffen niet slechts fundamentele dwaling, wat er trouwens ook niet van gezegd wordt. Zij hebben op alle ongerechtigheid betrekking en zeker op het terzijde leggen van een gebod des Heren. Met verschillend inzicht heeft dat niets te maken.

Alle ongerechtigheid is zonde en de zonde is de ongerechtigheid. Laten we de heiligheid voleindigen in de vreze Gods, zoals in 2 Korinthiërs 7:1 geschreven is: "Daar wij nu deze beloften bezitten, geliefden, laten wij ons reinigen van alle bezoedeling des vlezes en des geestes, en zo onze heiligheid volmaken in de vreze Gods."

~~~~~